

Jumalan rauha

Fil. 4:1-9

1. Rakkaat ja ikävöidyt veljeni, te minun iloni ja kruununani, seisokaa siis lujina Herrassa, rakkaat!

2. Euodiaa ja Syntykeä kehotan olemaan yksimielisiä Herrassa.

3. Pyydän myös sinua, sinä todellinen työtoveri (sinä minun oikea Synsygukseni), auttamaan näitä naisia, sillä he ovat taistelleet evankeliumin hyväksi yhdessä minun sekä Klemensin ja muiden työtoveriensä kanssa, joiden nimet ovat elämän kirjassa.

4. Iloitkaa aina Herrassa! Vieläkin minä sanon: iloitkaa!

5. Tulkoon teidän lempeytenne kaikkien ihmisten tietoon. Herra on lähellä.

6. Älkää olko mistään huolissanne, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukoillen ja anoen kiitoksen kanssa Jumalan tietoon,

7. ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, varjelee teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa.

8. Sitten vielä, veljet, kaikki mikä on totta, mikä kunnioitettavaa ja oikeaa, mikä puhdasta, rakastettavaa ja hyvältä kuulostavaa, jos on jokin hyve ja jotakin kiitettävää, sitä ajatelkaa.

9. Mitä myös olette minulta oppineet ja saaneet, mitä minulta kuulleet ja minusta nähneet, sitä tehkää, niin rauhan Jumala on oleva teidän kanssanne.

Ilon salaisuus

Mikä on pysyvän ilon salaisuus, kun ristiriidat läheisten kanssa ja elämän moninaiset huolen ja murheen aiheet pyrkivät horjuttamaan mieltämme?

Filippiläiskirje on ilon kirje. Aiemmassa saarnassa tarkastelimme, millaista on ilo Herrassa. Nyt Paavali ottaa esiin muutaman asian, jotka voivat tehokkaasti tukahduttaa ilomme Herrassa. Niitä ovat pelastusvarmuuden puute, erimielisyydet uskovien kesken, kovuus ei-uskovia kohtaan ja sisäisen rauhan riistävä levoton huolehtiminen.

Seisokaa lujina Herrassa! (1)

Antaessaan kehotuksen ”Seisokaa lujina Herrassa!” Paavali tekee sen tavattoman syvää rakkautta osoittaen. Filippin uskovat olivat hänelle tavattoman läheisiä, hän iloitsi heistä ja tiesi, että Jeesuksen paluun yhteydessä hän tukisi saamaan voiton kruunun, jonka helminä olisivat juuri Filippissä uskoon tulleet kristityt.

Kehotus seisomaan lujina Herrassa tarkoittaa sitä, että itsessämme olemme voimattomat ja heikot, mutta yhdessä Herran kanssa seistessämme Jumalan voima pääsee vaikuttamaan. Meidän kannaltamme kysymys on siksi vakuuttuneisuuden voimasta, jota voidaan kutsua myös pelastusvarmuudeksi. Se ei ole varmuutta itsestä eikä oman uskon riittävydestä, vaan vakuuttuneisuutta siitä, että Herra pitää armolupauksistaan kiinni niin eläessämme kuin kuollessammekin. Tätä Jeesuksen sovitystyön perusteella saatua vanhurskautuksen varmuuteen perustuvaa armoa Paavali kuvaa Roomalaiskirjeessä näin:

Koska siis olemme tulleet uskosta vanhurskaiksi, meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta. Hänen kauttaan me olemme päässeet uskossa tähän armoon, jossa nyt olemme (seisomme), ja me kerskaamme Jumalan kirkkauden toivosta. (Room. 5:1-2)

Ristiriidat uskovien välillä

Euodiaa ja Syntykeä kehotan olemaan yksimielisiä Herrassa. Pyydän myös sinua, sinä todellinen työtoveri (sinä minun oikea Synsygokseni), auttamaan näitä naisia, sillä he ovat taistelleet evankeliumin hyväksi yhdessä minun sekä Klemensin ja muiden työtoverieni kanssa, joiden nimet ovat elämän kirjassa. (2-3)

Filippin seurakunnassa Paavalilla oli ollut läheisinä työtovereina Epafrodituksen, Synsygoksen ja Klemensin lisäksi kaksi naista Eudia ja Syntyke. Kaikkien heidän ja muidenkin *nimet olivat elämän kirjassa* eli he olivat aitoja uskovia, joiden elämä ja kilvoitus kertoi heidän suhteestaan Jeesukseen. Vaikka me emme voi nyt käydä lukemassa elämän kirjaa taivaassa, jossa siis lukee Jeesuksen antamasta pelastuksesta osaksi päässeiden nimet, voimme toki heidän vaelluksestaan päätellä asian suhteellisen varmasti.

Nyt mainittujen kahden naisen välille oli noussut erimielisyyksiä. He eivät jostain syystä kyenneet keskenään sopimaan riitaansa. Siksi Paavali kehottaa Synsygosta ja Klemensia, jotka olivat ilmeisesti seurakunnan paimenia hoitamaan asia niin, että yhteinen sävel jälleen löytyisi. (Jos sana synsygos käännetään työtoveriksi, niin Paavali tarkoitti ehkä silloin kirjeen mukanaan vievää Epafroditusta itseään, joka oli mahdollisesti myös seurakunnan paimen tai diakoni). Ilo Herrassa edellyttää, että seurakunnan sisällä riidat ja erimielisyydet hoidetaan siten, että kiinnitetään enemmän huomiota keskinäiseen pelastukseemme ja nimeemme elämän kirjassa kuin siihen, missä syystä tai toisesta näemme asiat eri tavalla. Tietenkin sovinto edellyttää myös aitoa anteeksi pyytämistä ja anteeksi antamista, joka nousee siitä, miten Herra on meitä armahtanut.

Kovuus

Tulkoon teidän lempeytenne kaikkien ihmisten tietoon. Herra on lähellä. (5)

Kun maailma kohtelee usein uskovia kaltoin, halveksii heitä, puhuu heistä paha ja saattaa myös vainota heitä, uskovilla on vaara rakentaa ympärilleen suojajanssari. Sellaisen rakentaminen sydämen suojaksi tekee uskovista kuitenkin helposti kovia suhteessa pelastuksen ulkopuolella oleviin. Se taas haittaa evankeliumin ilosanoman välittämistä heille ja vie ilon palvella evankeliumin työssä. Paavali korostaa, että suojajanssareita ei tarvitse rakentaa, koska Herra itse on kaiken aikaa omiensa lähellä heidän suojanaan. Herra ympäröi omansa ja siksi saamme pelkäämättä haavoitetuksi tulemista osoittaa lempeyttä vielä eksyksissä olevia kohtaan. Herran läheisyys merkitsee myös sitä, että Herran toinen tulo maan päälle lähestyy ja on pian käsillä.

Rauhan etsijät

Erittäin tehokas tapa, jolla Sielunvihollinen pyrkii tukahduttamaan uskovien ilon, on huolehtiminen ja murehtiminen, jotka vievät helposti uskovaltakin hänen kokemansa rauhan. Uskovan kristityn tuntomerkkihän on rauha Jumalan kanssa ja rauha Jumalassa. Tämän maailman tuntomerkki taas on levottomuus ja rauhattomuus. Kyselytutkimuksen mukaan noin 70% kaikista japanilaisista, jotka tulevat ensi kertaa kristilliseen kirkkoon, etsivät rauhaa sydämelleen.

Toki rauhaa etsitään monista muistakin lähteistä. Yksi noista rauhan etsijöistä oli buddhalainen munkki **Hitachi**, joka oli myös meedio. Tämä 54 -vuotias mies oli jo 27 vuotta elänyt munkkina. Vuoden 1993 alusta lukien hän oli jo seitsemättä kertaa

kiertämässä kävelen Shikokun 88 buddhalaistemppelin yli 1000 km:n pyhiinvaellusreittiä (siis jo yli 7000 kilometriä pyhiinvaellusta puolessa vuodessa). Kiertämällä sen japanilaiset buddhalaiset uskovat saavansa erityissiunauksen elämäänsä.

Heinäkuisen päivän aamuna hän oli noussut aamulla neljän korvella ylös, suorittanut buddhalaiset palvontamenot temppelissä, jossa oli majoittuneena. Ennen laittautumista pyhiinvaeltajan kuumalle ja raskaalle taipaleelle hän kuunteli radiosta aamu-uutisia. Samalla hän korviinsa osui Luterilaisen Tunnin kristillisen radio-ohjelman. Siinä radiopastori Yoshitake Arika Länsi-Japanin ev.lut. Kirkosta kertoi, miten Paavali oli Damaskoksen tiellä yllättäen kohdannut ylösnousseen Herran suuren kirkkauden keskellä. Paavalin elämä oli muuttunut kerta heitolla. Hitachi torjui kuulemansa mielestään, sillä kristinuskohan ei kuulunut hänelle, buddhalaiselle munkille.

Pyhiinvaeltajan kuuma päivä oli kääntymässä loppuun, kun hän iltapäivällä viiden korvissa näki jotain, mitä hänen silmänsä eivät olleet uskoa. Kaksi metriä pitkää ristiä olallaan kantava mies lähestyi häntä vastakkaiselta suunnalta samaa tietä kuin hän. Miehellä oli 6-7 hengen seuralaisjoukko. Aamuinen radio-ohjelma palautui hänen mieleensä. Voisiko ehkä hänenkin elämässään tapahtua jotain sellaista kuin Paavalille?

Ristinkantaja oli japanilais-amerikkalainen **Arthur Hollands** -niminen evankelista, joka on jo useita vuosia tehnyt kiertävää ulkoilma- ja kirjallisuustyötä ristiä kantaen. Sinä päivänä hän oli työryhmänsä kanssa pitänyt useita ulkoilmakokouksia ja illalla oli vielä määrä pitää kokous reitin varrella olevassa kirkossa.

Kun Hollands näki munkinkaavussa lähestyvän Hitachin kasvot, hän pysähtyi ja kysyi:

"Mitä Sinä etsit?"

Rakkaus, jolla kysymys esitettiin, mursi Hitachi -munkin. Hän vastasi:

"Etsin sydämen rauhaa ja todellista elämää, mutta en ole vuosien etsimisestä huolimatta löytänyt. Tiedätkö sinä, mistä sen voi saada?"

Ristinkantaja vastasi:

"Istutaanpa tähän tien viereen, niin kerron!"

Niin hän kertoi Jeesuksesta, joka armahtaa elämän janoonsa nääntynyttä ihmistä ja pelastaa hänet. Vajaan tunnin keskustelun lopuksi Hollands sai johtaa Hitachi-munkin Kristuksen armahtavan laupeuden osallisuuteen. Pyhä Henki laskeutui Hitachin sydämeen ja täytti sen rauhalla ja ilolla. Hitachi nousi, riisui pyhiinvaeltajan varusteensa ja heitti ne vieressä virtaavaan jokeen ja lähti seuraamaan Hollandsia ja hänen työryhmäänsä kirkkoon. Siellä hän heti todisti, miten Jeesus Kristus oli antanut hänelle iankaikkisen elämän. Viikkoa myöhemmin hänet kastettiin Tyynessä valtameressä. Jeesuksen pyhä veri, armon meri pyyhki kaikki hänen syntinsä pois.

Kaksi rauhaa

Useissa kielissä on kaksi eri sanaa rauhalle. Toinen tarkoittaa rauhaa sotatilan vastakohtana eli ulkoista rauhantilaa. Toinen taas tarkoittaa ihmisen sydämen tilana esiintyvää rauhaa. Vaikka sekä ulkoinen että sisäinen rauha saattavat liittyä toisiinsa siten, että ulkoinen rauha luo puitteita sisäiselle rauhalla, usein sisäinen rauha saattaa kuitenkin löytyä syvän ulkoisen ahdistuksen keskellä.

Raamatussa näistä kahdesta rauhasta käytetään ilmaisuja kuten ”rauha Jumalan kanssa” ja ”rauha Jumalassa”. Rauha Jumalan kanssa tarkoittaa sitä, että synnin aiheuttama sotatila ihmisen ja Jumalan välillä päättyi Jeesuksen Golgatan ristillä taapahtuneeseen sovittukseen. Jeesus otti kantaakseen ihmisen syntien rangaistuksen ja sen perusteella ihminen pääsee vapaaksi Jumalan tuomiosta rauhantilaan. Tämä tila on luonteeltaan pysyvä, koska ristin veri ja ylösnousemuksen voitto takasivat täyden ja lopullisen rauhantilan.

Sen sijaan rauha Herrassa liittyy siihen, että yksittäinen ihminen tulee synnintuntoon, omantunnon herätykseen, syvään rauhattomuuteen omasta pelastuksestaan. Sitten evankeliumin sana paljastaakin hänelle, että Jeesus kuoli juuri hänen syntiensä tähden. Tunnustaessaan syntinsä ja ottaessaan vastaan armon sanan ihminen löytää sydämelleen rauhan. Näin syntynyt omantunnon rauha perustuu ulkoiseen rauhaan Jumalan kanssa, mutta toisin kuin se, sisäinen rauhan kokemus saattaa horjua hyvinkin pian, kun ihminen lankeaa uudelleen johonkin syntiin. Saadakseen sisäisen rauhan takaisin uskovan on toistamiseen käytävä Herran armonistuimen luo omistamaan uutta sydämen puhdistusta.

Sydämen rauhattomuutta uskovalle aiheuttaa lankeemusten lisäksi monenlaiset ulkoiset uhat ja levottomuuden aiheet. Siksi tekstimme jakeet 6 – 7 ovat olleet todella suureksi lohdutukseksi lukemattomille Jumalan lapsille. Ne kertovat myös, miten erilainen on kristityn sisäinen rauha kuin se, mitä tämä maailma tarjoaa. Sana sanoo ykskantaan: ”*Jumalattomalla ei ole rauhaa.*” Tämä maailma tarjoaa kaikenlaisia terapioita, vakuutuksia, rahastoja, turvaverkostoja, luotettavia ihmissuhteita jne., jotta ihmiset eivät olisi huolissaan. Rauhaa tavoitellaan uususkonnoista, mietiskelystä, joogasta eli sitä haetaan oman sydämen syvyyksistä. Sieltä sitä ei kuitenkaan löydy kuin ohikiitäviksi hetkiksi.

Sydämen aitoa rauhaa kuvaa se, miten pieni lapsi ei uskalla mennä pimeään paikkaan, mutta kun hänen isänsä tai äitinsä pitää häntä kädestä kiinni, hän on levollinen. Todellinen rauha edellyttää sellaista toista persoonaa rinnalleen, joka on niin väkevä, että mikään tai kukaan ei voi uhata häneen turvautuvaa. Vain Jeesus Kristus on sellainen, joka kuolemankin hetkellä kulkee omansa kanssa ja takaa täydellisen rauhan. Siksi rauha löytyy vain yhteydessä Häneen.

Vapaus olosuhteiden hallinnasta

Filippiäiskirje avaa erityisesti meille tien vapautteen olosuhteiden orjuudesta. Uuden testamentin kristityt elivät monella tavalla ahdistavissa olosuhteissa. Keisarinpalvonasta kieltäytyviä kohtasivat vainot. Monet kristityt olivat orjia tai elivät köyhyydessä. Monenlaiset harhaopit pyrkivät sotkemaan myös heidän elämäänsä.

Psalmi 4 on Daavidin iltarukous. Hän oli Saulin ja poikansa Absalommin takaa ajama, jatkuvassa hengenvaarassa ja kuitenkin hän saattoi nukkua levollisesti, koska hän ei ollut olosuhteiden orja vaan Herrassa oli niiden yläpuolella:

Vastaa minulle, Jumala, minun vanhurskauteni, kun huudan sinua. Sinä päästät minut ahdistuksesta. Ole minulle armollinen, kuule rukoukseni! Ihmiset, kuinka kauan minun kunniaani loukataan? Te rakastatte turhuutta, etsitte valhetta. Tietäkää: Herra on erottanut hurskaan itseään varten. Herra kuulee, kun huudan häntä. Vihastukaa, mutta älkää syntiä tehkö. Puhukaa sydämässänne vuoteillanne ja olkaa hiljaa. Uhratkaa vanhurskauden uhreja ja luottakaa Herraan. Moni sanoo: "Kunpa saisimme

osaksemme jotakin hyvää!" Herra, käännä meihin kasvojesi valo. Sinä annat sydämeeni suuremman ilon kuin muilla on sadonkorjuun aikaan runsaasta viljasta ja viinistä. Rauhassa minä käyn levolle ja nukun, sillä sinä, Herra, sinä yksin annat minun asua turvassa.

Herran huolenpito, Herran läsnäolo ja hyvä omatunto, jonka saamme Golgatan veren armosta, ovat parhaat unilääkkeet unettomuudesta kärsiville. On toinen asia teoriassa hyväksyä ja uskoa, mitä Raamattu sanoo ja toinen elää voittoisaa ja ilon täyttämää uskonelämää, kun kaikki näyttää menevän pieleen, kaikki tuntuu nousevan sinua vastaan ja pyrkii ajamaan sinut epätoivoon.

Evankeliumin menestyksen salaisuus esimerkiksi Kiinassa on siinä, kun tämä maailma näkee Herrassa iloitsevan lauman, vaikka olosuhteet ovat heitä vastaan. He ovat vaarassa joutua vangituiksi, heitä syrjitään koulutuksessa ja työpaikoilla sekä heitä sakotetaan summilla, jotka vievät heidät köyhyyteen. Tuollaisessa tilanteessa maailman ihmiset tulevat onnettomiksi, turhautuvat ja pelkäävät, miten heille käy. Miten sitten voi säilyttää ilon kaiken tällaisen keskellä?

Mitä on vältettävä?

Kehotus jakeessa 6 *"Älkää mistään murehtiko!"* tarkoittaa, ettei meidän pidä jäädä pyörimään ja mietiskelemään huolen aiheitamme. Raamattu ei opeta, että meidän ei tulisi käyttää maalaisjärkeä, tehdä suunnitelmia ja valmisteluja jne. Meitä ei rohkaista olemaan laiskoja.

Syy siihen, että joudumme huolestuneisuuteen, synkkyyteen, itsesääliin ja huoliin, on sydämemme ja mielemme toiminta, niin kuin jae 7 osoittaa: *Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, varjelee teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa.* Sydämemme ja mielemme, ajatuksemme synnyttävät huolen ja masennuksen. Vaikka kykenemme hallitsemaan monia asioita elämässämme ja ulkopuolellamme, omaa sydäntämme ja ajatuksiamme emme kykene kontrolloimaan emmekä hallitsemaan.

Buddhalaisuus, zen, hindulainen jooga ja uususkonnollisuus pyrkivät juuri siihen, että sopivin keinoin ihmiset voisivat hallita sydäntään. Vaikka hetkittäin tulosta näyttäisi syntyvänkin, pitkällä tähtäyksellä se on korkeintaan kielteistä: alistutaan kohtaloon. Todellista voittavaa iloa tai sydämen rauhaa ihminen ei voi omin keinoin saavuttaa. Vain Jumala kykenee siihen, kun Hän antaa oman rauhansa sydämiimme.

Ajattelepa, kun olit huolten vallassa. Yritit nukkua, mutta siitä ei yksinkertaisesti tullut mitään. Raamattu on äärimmäisen realistinen kuvatessaan ihmistä juuri sellaisena, kuin hän on. Sydän – persoonallisuutemme ydin – synnyttää ahdistuneisuuden. Sieltä nousevat tunteemme, ajatuksemme ja mielikuvituksemme. "Entä jos tämä tai tämä tapahtuisi?" Ja niin huoli pitää meitä hereillä." Sitten ajatuksemme alkavat pyöriä saaden tunteistamme energiaa ja erittelemme asioita loputtomiin. Huolten vallassa olemme hyödyttömiä, emme halua puhua muille ja toisaalta emme kykene kuuntelemaan, mitä muilla on sanottavaa.

Mitä meidän on tehtävä välttääksemme sisäistä sekasortoamme?

On suuri ero en välillä, miten kristitty käsittelee huolia ja miten psykologia tai "terveen järjen tie". Psykologia sanoo: "Lakkaa huolehtimasta, vedä itsesi kokoon!" Toi-

sin sanoen tukahduta huolet, paina ne pois mielestäsi. Erittäin lujatahtoinen ihminen saattaa kyetä torjumaan huolet pois tietoisuudestaan, mutta ne eivät sillä katoa, vaan vaikuttavat tiedostamattomassa mieleemme ja yleensä vielä tuhoisasti. Sellainen tila on itse asiassa pahempi kuin huolehtiminen sinänsä. Ihminen ei kykene omin keinoin vapautumaan huolehtimisesta.

"Älä turhaan huolehdi, ei sellaista sinulle tapahdu!" Huoli vastaa: "Ehkei, mutta silti niin ja niin voi tapahtua." Toiset sanovat: "Älä välitä, älä huolehdi, on väärin murehtia. Mikään maailmassa ei muutu murehtimalla." Asia on sinänsä aivan totta. Psykologi sanoo: "Älä hukkaa energiaasi! Huolehtimien ei muuta asioita." Aivan niin. Mutta huolehtimisen ydin ei olekaan siinä, mitä tapahtuu, vaan siinä, mitä **voi** tapahtua. Siksi nuo sanat eivät auta vähääkään. Inhimilliset menetelmät aliarvioivat sydämen ja ajatusten toimintaa.

Raamattu antaa todellisen vastauksen: *"Tehkää pyyntönne Jumalalle tiettäväksi!"* (6) Siinä on vastaus. Joku väittää vastaan: "Mutta olen yrittänyt, olen rukoillut, enkä kuitenkaan ole löytänyt sitä rauhaa, josta puhut. On turha puhua meille rukoilemisesta."

Toistan: *"Älkää olko mistään huolissanne, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukoillen ja anoen kiitoksen kanssa Jumalan tietoon."* Paavali erottaa toisistaan rukouksen, anomisen ja kiittämisen. Mitä hän tarkoittaa rukoilemisella?

Rukoile!

Paavali käyttää rukoilemisesta yleistä sanaa, joka tarkoittaa palvontaa ja kunnioitusta. Jos joku kehottaa sinua rukoilemaan, niin älä ryntää Herran luokse pyyntöinesi. Ennen kuin alat kertoa pyyntöjä Jumalalle, rukoile, palvo ja ylistä. Tule Herran läheisyyteen ja keskity Häneen ja jätä hetkesi ongelmasi sivummalle. Älä aloita pyynnöillä. Tajua, että olet kasvotusten Jumalan kanssa. Rukouksessa on kysymys Jumalasta. Ala aina tulemalla Herran läsnäoloon, tiedosta Hänen olemisensa kanssasi ja suuntaudu Häneen päin. Vuodata sydämesi ylistys ja palvonta Herralle. Palvo Häntä siitä, että Hän on Jumala.

Ano!

Sitten tulee pyyntöjen vuoro. Paavali kehottaa meitä esittämään pyyntömme, tyhjentäen koko sydämemme Herralle. Esimerkkinämme on Isä-meidän rukous.

Kiitä!

Kolmas tärkeä asia on kiittäminen. Juuri sen me usein unohdamme, kun olemme huolten ahdistamia. Jumala ei ole meitä vastaan vaan meidän puolellamme. Juuri siksi saamme lähestyä Häntä kiitollisesti. Meillä ei ole mitään syytä epäillä Jumalan hyvyttä meitä kohtaan. Meillä on selkeitä syitä kiittää Häntä:

"Olen nyt ahdistuksessa, mutta voin kiittää sinua Jumala pelastuksestani, siitä että lähetit Poikasi kuolemaan ristillä minun syntieni tähden." Kiitä Jeesusta rististä ja ylösnousemuksesta. Vuodata sydämesi kiitollisuus siitä Hänelle. Kiitä, että Hän "lukee pääsi hiuksetkin" ja huolehtii sinusta.

Rukouksessa on tärkeää, että olemme oikeassa suhteessa Jumalaan, että tajuamme totuudet Hänestä. Siksi voimme ja saamme tulla Hänen eteensä rakentavalla, ylistävällä, palvovalla ja luottavalla uskolla. Rukous, jota Paavali suosittelee, ei ole huuto pimeyteen vaan tietoista tuloa rakastavan Isän eteen pyyntöinemme.

Jumalan suuri lupaus rukoileville (7)

Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, varjelee teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa.

Evankeliumi ei ensisijaisesti kohdistu meidän ympäristöömme vaan meihin itseemme. Vaikka ympäristö ja olosuhteet pysyisivät ennallaan tai jopa pahenisivat, Jumalan rauha vallitsee meitä itseämme. Paavali ei sano, että meille ei tapahdu sitä, mitä pelkäämme. Voi hyvinkin tapahtua. Ydin kuuluu: Vaikka tapahtuisikin, saamme olla Jumalan rauhan hallinnassa. Se rauha on Jumalan itse vaikuttamaa. Siinä on todellinen voitto. Meidät asetetaan olosuhteiden yläpuolelle.

Huomaa neljä väärää käsitystä:

- Rukous itsessään ei auta meitä niin, että meistä alkaa tuntua paremmalta. Jos niin olisi, kysymys olisi vain itesesuggestiosta. (Psykologit suosittelevat rukousta lähinnä siksi.)
- Rukous ei auta sinua ajattelemaan muita asioita. (Se olisi hyvää psykologiaa mutta huonoa kristillisyyttä.)
- Jumalan ajattelemisen ei työnnä pois turhia huolia. (Sekin on vain psykologiaa.)
- ”Rukoile, rukous muuttaa asioita!” Ei välttämättä muuta.

Rukoile, niin Jumala tekee jotain. Herra sen tekee. Hän varjelee sydämesi, tunteesi ja ajatuksesi. Hän pitää huolen aiheet ulkopuolellasi niin, että sisälläsi on rauha.

Jumalan rauha ylittää ymmärryksemme. Emme pysty selittämään Jumalan Pyhän Hengen toimintaa. Se on Jumalan omaa työtä, ei itesesuggestiota, ei psykologiaa eikä rukouksemme.

Jumalan rauha ei ole vain sisäistä lepoa, vaan sillä on myös selkeä sisältö. Se kiinnittää sydämemme ja ajatuksemme tiettyyn kohteeseen, Jeesukseen Kristukseen. Se on Pyhän Hengen työtä, jolla Hän esittelee, kirkastaa ja valaisee Herran Jeesuksen Kristuksen. Hän muistuttaa meille millainen Hän on:

Jos me jo silloin, kun vielä olimme Jumalan vihollisia, tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan hänen Poikansa kuoleman kautta, paljon ennemmin me pelastumme hänen elämänsä kautta nyt, kun olemme sovitettuja. (Room. 5:10)

Me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa, niiden, jotka hän on suunnitelmansa mukaan kutsunut. (Room. 8:28)

Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansa vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssaan! (Room. 8:32)

Olen näet varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, eivät enkelit eivätkä henkivallat, ei mikään nykyinen eikä mikään tuleva, eivät voimat, ei korkeus eikä syvyys eikä mikään muu luotu voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme. (Room. 8:38-39)

Pyhä Henki vie meidät jatkuvasti katselemaan Golgatan rakkautta, olivat olosuhteet mitkä tahansa.

Älkää *mistään* murehtiko! (6)

Jumalan lupaus omasta rauhastaan on sellaista, mitä mikään ei voi rajoittaa. Se on rajaton lupaus. Mikä ikinä ongelmiasi nimi lieneekin, mikään ei ole sellainen, jota lupaus Jumalan rauhasta ei koskisi.

Pelastusarmeijan komentajana toiminut John George Carpenter työskenteli vaimonsa kanssa pitkään lähetystyössä. Heillä oli erittäin lahjakas ja kaunis tytär, josta he olivat ylpeitä. Eräänä päivänä tytär sairastui vakavasti. Jostain syystä John ja hänen vaimonsa rukouksissaan eivät kyenneet pyytämään tyttärelleen paranemista. He vain toistivat Herralle: "Tapahtukoon sinun tahtosi."

Tyttären sairaus jatkui kuusi viikkoa ja lopulta hän nukkui pois. Sinä aamuna mies kertoi vaimolleen: "Sydämessäni on merkillinen rauha." Siihen vaimo vastasi: "Minä tunnen aivan samoin. Tämän täytyy olla Jumalan rauhaa!"

Itsekin olen saanut kokea aivan saamaa. Kun tyttäreni oli pudonnut 6. kerroksesta asfaltille ja viety sairaalaan, häntä leikkasi kolme lääkäriä eri kohteista ruumista. Kysyimme, jäisikö tytär henkiin. Vastaus oli: "Emme voi luvata mitään." Sitten soitin ystäville esirukouspyynnön. Menin sitten vaimoni luo ja sanoin: "En ymmärrä, mutta sydämessäni on ihmeellinen rauha." Siihen hän vastasi: "Niin minullakin." Äärimmäisen stressaavassa tilanteessa Jumala antoi oman rauhansa. Se oli Herran työtä ei mitään omaamme.

Pysyvä rauhan tila

Sitten vielä, veljet, kaikki mikä on totta, mikä kunnioitettavaa ja oikeaa, mikä puhdasta, rakastettavaa ja hyvältä kuulostavaa, jos on jokin hyve ja jotakin kiitettävää, sitä ajatelkaa. Mitä myös olette minulta oppineet ja saaneet, mitä minulta kuulleet ja minusta nähneet, sitä tehkää, niin rauhan Jumala on oleva teidän kanssanne.(8,9)

Niinä hetkinä, joina huolet ja murheet pyrkivät tukahduttamaan ilomme Herrassa, saamme siis turvallisesti kääntyä Herran puoleen rukouksessa, tunnustaa oma avuttomuutemme ja jättää asiat Herran käsiin. Kun me emme mitään voi, Hän on yhä kaikkivaltias.

Sen lisäksi Herra haluaa meidän suuntaavan joka päivä ajatuksemme oikeaan suuntaan, oikeaan Raamatun mukaiseen oppiin ja omistaudumme toimimaan Sanan mukaan. Se edellyttää myös sellaisen sulkemista pois elämästämme, joka vie meitä harhaan tai joka voi täyttää mielemme tämän maailman pimeydellä. Kun niin harjaannumme vaeltamaan katse suunnattuna *"uskomme alkajaan ja täydelliseksi tekijään, Jeesukseen"*, niin pääsemme nauttimaan pysyvästä rauhasta Jumalassa, koska saamme hetkittäin tiedostaa, että Jumala on aina kanssamme.

Entä sinä?

Jos et ole vielä saanut kohdata Jeesusta Kristusta omana Vapahtajanasi, et ole myöskään päässyt kokemaan sitä, Jumalan rauhaa, kun Jeesus puhdistaa pahan omantuntosi ja ottaa sinut rakkauden syleilyynsä niin kuin tuhlaajapoika sai kokea isänsä armahtavaa rakkautta. Käy rohkeasi Jeesuksen luo rukouksessa. Tunnusta

Hänelle, miten olet kulkenut omia teitäsi rikkoen Jumalan käskyt. Herra haluaa antaa sinulle armon ja oman rauhansa.

Jos olet jo Herran tiellä, suuntaa kaikissa elämäsi tilanteissa mielesi Jeesukseen Kristukseen. Kun Hän on silmiesi edessä, saat Jumalan rauhan ja saat tänäänkin vuodattaa kiitollisena kaikki pyyntösi, koko sydämesi sisällön Hänelle. Hän on kanssasi tänäänkin. Hän on kanssasi myös huomenna.